Arribar tard

La Marta sempre arribava mitja hora tard a classe, no li valia la pena esperar els set minuts de retard dels profes, més els set minuts per treure la màquina der passar llista digital, els sis per passar-la i els deu que trigaven a engegar la pantalla digital i a explicar, mitjançant un programa informàtic guai del paraguai, la unitat didàctica, els objectius, la metodologia, la programació, les excursions i la manera d'avaluar.

La Núria, que era la germana bessona de la Marta, sempre marxava de classe mitja hora abans, perquè no li valia la pena escoltar com els professors parlaven dels fills, la dona, els pares i les bondats de la pedagogia moderna, mentre els alumnes autocorregien la feina feta. Les dues germanes es trobaven al lavabo del primer pis, accessible a través de la porta -sempre oberta- del laboratori. Un cop allà, s'intercanviaven la roba i seguien amb el seu pla diari.

La Núria anava a primer A i la Marta anava a primer B, però havien decidit que totes dues eren només una, la de l'A. Per tant, al B no hi havia cap Martí, que era el seu cognom. Això oficialment, és clar, i tothom queia al parany. Un dia, a l'hora del pati, la vigilant va veure dues noies iguals i, com que encara no coneixia ni els noms ni les cares de l'alumnat, va limitar a dir:

- Deixeu de fumar, cony, que hi veig doble.

Mentrestant, cada dia fugien mitja dotzena d'alumnes per la porta.

- Al·lucinacions meves.

DANIEL RUIZ-TRILLO és escriptor

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/80533.html

Copyright 2024 Cugat.cat